

Digitaliseret af / Digitised by

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
THE ROYAL LIBRARY

København / Copenhagen

Titel: Folkebevægelsen mod EF-Unionen om Regeringskonferencen i 1996

Ophav:

Ressourcetype:

Ressourcetype:

Oprindelsesdato: 1996

Emne:Partiprogram, partiprogrammer, program

Opstilling: DA-småtryk. Politik 8

Relateret:

Relateret:

Copyright: Billedet er muligvis beskyttet af loven om ophavsret

FOLKEBEVÆGELSEN MOD EF-UNIONEN OM REGERINGS- KONFERENCEN I 1996

Unionen er ikke det rigtige svar på de udfordringer, vi står overfor i dag med global arbejdsløshed og udstødning af store grupper. Internationale kapitalinteresser og varernes frie bevægelighed bestemmer den førte politik og truer det globale miljø. Unionen er ikke engang et del svar på disse påtrængende problemer, men i stedet en hindring for løsningen af dem, fordi Unionen prioriterer varernes, kapitalens og arbejdstagernes frie bevægelighed over hensynet til miljøet og det enkelte menneske og forsøger at løse sine

økonomiske og beskæftigelsesmæssige problemer ved hjælp af uhæmmet vækst ud fra en formodning om, at teknologien nok skal løse problemerne, når den tid kommer. (EU-Kommissionen, Grønbog om den Fremtidige Europæiske Socialpolitik s. 28).

Et velfungerende demokrati kan næppe udfolde sig mellem 350-400 mio. mennesker, der taler 11 forskellige sprog, ikke læser de samme aviser eller på anden måde kan føre den folkelige debat, der giver et folkestyre næring. Folkebevægelsen mener ikke,

at disse ting kan forbedres ved at man kunstigt skaber visse ovenfra styrede rammer for debat og informationsudveksling. En debat og et demokrati, der ikke vokser ud af sig selv, bliver aldrig ægte, men kan derimod let få et totalitært præg.

Folkebevægelsen mod EF-Unionen mener, at det enkelte land skal have ret og pligt til frit at søge mere eller mindre bindende samarbejde – regionalt, europæisk og internationalt – svarende til omfanget og arten af de problemer, der dukker op.

Modstanden i Danmark og de øvrige lande imod EU's forældede samarbejdsform er vokset i takt med, at

Unionsmålsætningen bliver opfyldt. Den 2. juni 1992 endte denne udvikling foreløbig med, at den danske befolkning sagde nej til Unionsudviklingen og dermed for en kort tid satte en stopper for Unionsprojektet. Ca. 10% af den danske befolkning har ambitioner om at være en del af en overnational supermagt, med fælles politi og fælles militær blot for „at give Unionen en politisk pondus, der svarer til dens økonomiske og handelsmæssige vægt“. (Citat fra Indledningen til Kommissionens udspil til 1996 – „Rapport om Traktaten om Den Europæiske Union SEC(95), 731 endelig udg.)

EVENTYRET OM DE DANSKE „UNDTAGELSER“

Efter det danske nej til Maastricht-traktaten den 2. juni 1992 gik SF, Det Radikale Venstre og Socialdemokratiet igang med at fortolke det danske nej for at skabe et påskud for at afholde en ny folkeafstemning om den traktat, som netop var blevet forkastet.

Resultatet blev en „det nationale kompromis“, som alle Folketingets daværende partier minus Fremskridtspartiet hurtigt gav deres tilslutning.

Danmark skulle være undtaget fra:

- 1) ØMU'ens 3. fase og den fælles mønt
- 2) Medlemskab af WEU
- 3) Målet om overstatsligt retligt og politimæssigt samarbejde
- 4) Omdannelsen af begrebet unionsborgerskab til et statsborgerskab

Hertil kom forskellige løfter om åbenhed og garantier for det danske overenskomsts system. Ingen af disse løfter er blevet indfriet.

- Gennem en til Maastricht-traktaten tilknyttet protokol VAR Danmark ALLEREDE frit stillet med hensyn til deltagelse i ØMU'ens 3. fase og fælles mønt
- Ifølge Maastricht-traktaten var vi endvidere IKKE forpligtet til medlemskab af WEU
- Unionsborgerskab og politisamarbejde (de to øvrige punkter i Edinburgh-aftalen) var uden nogen juridisk nyhedsværdi i forhold til afstemningen den 2. juni 1992

Grundvilkår ved Regeringskonferencen

Selvom Edinburgh-afgørelsen ikke reelt ændrede Maastricht-traktaten, var partierne bag det nationale kompromis enige om at forklare befolkningen, at de fire danske undtagelser var udtryk for en „ny langsigtet Europa-politik“. På det grundlag lykkedes det kompromispartierne at mobilisere et beskedent ja-flertal ved afstemningen den 18. maj 1993.

Men dette betyder så, at regering og Folketing juridisk, politisk og moralsk er afskåret fra at lade Den Økonomisk Monetære Unions 3. fase, uni-

onsborgerskab, medlemskab af WEU og overstatsligt rets- og politisamarbejde – herunder Schengen-aftalen og Europol – få bindende virkning for Danmark eller vedtage lovgivning til iværksættelse heraf.

Hvis politikerne havde levet op til de politiske løfter til den danske befolkning, skulle følgende have været gennemført:

Nej til WEU og EU-militær burde have medført:

- Øjeblikkelig dansk udtræden af alle forsamlings i WEU, også når dette sker under dække af „observatør-status“, idet dette i praksis har ført til deltagelse i WEU's rustnings-gruppe
- Nej til dansk deltagelse i forberedelsen af en overnational udenrigs- og sikkerhedspolitik i EU
- Danmark skulle kunne tale med egen stemme i alle internationale fora, hvilket ville indebære, at vi selvstændigt kunne træffe beslutning omkring alle spørgsmål af udenrigs-, bistands-, sikkerheds- og forsvarspolitisk art.

Nej til EU-politisamarbejde burde have medført:

- Nej til dansk deltagelse i forberedelsen af EU's overnationale politimyndighed – herunder Europol
- Ubetinget NEJ til enhver deltagelse i Schengen-samarbejdet – også un-

der dække af „observatør-status“

- Øjeblikkeligt stop for harmonisering af personregistre og udlevering af oplysninger om danske statsborgere til andre lande
- Intet EU-politi i Danmark

Nej til fælles mønt og europæisk centralbank burde have medført:

- Fastholdelse af Danmarks ret til fortsat at føre en selvstændig, økonomisk politik
- Øjeblikkeligt stop for al tilpasning af dansk økonomi til EU's „konvergens“krav, dvs deltagelse i ØMU's 2. fase
- Dette indebærer også, at vor selvstændige fordelings-, social-, arbejdsmarkeds- og erhvervspolitik respekteres
- Øjeblikkeligt stop for EU-dikteret udlicitering af offentlige opgaver

Nej til Unionsborgerskab burde have medført:

- Øjeblikkeligt stop for alle planer om at give danske borgere EU-rettigheder og -pligter, herunder sociale rettigheder og pligter
- Et klart NEJ til enhver udhuling af de rettigheder og pligter, det danske statsborgerskab indebærer

Det danske NEJ står stadig ved magt!

Det skal understreges, at både overstatsligt rets- og politisamarbejde samt Unionsborgerskab rejser fundamentale spørgsmål om danske borgere

res retssikkerhed og Danmarks status som selvstændig nation. Flere suverænitetstafgivelser til Unionen har allerede rokket betænkeligt ved denne status, og det må tages op til alvorlig overvejelse, hvor længe man kan fortsætte med at skære skive efter skive af den danske suverænitet. I dag står Danmark reelt med begge ben i Unionen. De mange løfter viste sig uden langtidsholdbar værdi. Vi konstaterer, at det fra EU's side gang på gang slå-

es fast, at der ikke kan blive tale om undtagelser fra Unionens målsætninger. Der kan alene dispenseres fra tempoet i integrationen. Dette bekræfter, at det ikke er muligt at ændre eller forbedre Unionens udvikling eller karakter – endsige opnå varige undtagelser. Vi må derfor konkludere, at det danske NEJ til Maastrichttraktaten og den deraf følgende afvisning af EU kun kan respekteres ved at:

DANMARK FRIGØRES FRA UNIONEN

HVAD SKER DER VED REGERINGS- KONFERENCEN I 1996?

Inden man var færdig med at forhandle Maastricht-Traktaten i 1991, blev kursen fastlagt mod det næste skridt – det afgørende skridt hen imod en forbundsstat.

I Maastricht-Traktaten er der mulighed for traktatændringer i forbindelse med WEU's tilknytning til EU samt fælles forsvarspolitik. Vejen er tilrettelagt for adgangen til ØMU'ens tredje fase, den fælles mønt, med de deraf følgende økonomiske og finanspolitiske konsekvenser. Først og fremmest har man åbnet for, at Maastricht-Traktaten skal ændres ved Regeringskonferencen i 1996 (artikel N), og siden har alle kræfter i Unionen accelereret hen imod det fra starten fastlagte mål: „En stadig snævrere Union“.

Kommissions-formand Santer har ved adskillige lejligheder udtalt, at Kommissionen ønsker en „bred, folkelig debat om de kommende ændringer, men at denne debat skal ske før Regeringskonferencen med eventuelle folkeafstemninger umiddelbart efter (bl.a. på Kommissionens seminar om Regeringskonferencen, 21. april 1995).

Den Institutionelle reform

Under foregivelse af at ville „demokratisere og effektivisere Unionen“, samt under henvisning til, at „EU om få år måske vil bestå af op til 30 medlemslande“, planlægges følgende:

- * Traktaterne bliver formentlig sammenskrevet til en „mere enkel og letfattelig“ traktat, som får karakter af at være en forfatning
- * Denne traktat indledes som enhver „ordentlig“ forfatning med en liste over Unionsborgernes rettigheder og pligter
- * Den endelige fjernelse af veto-retten og dermed den sidste bremse før forbundsstaten
- * En anden vægtning af stemmerne i Ministerrådet, således at små lande ikke kan blokere for de store lande
- * Kvalificeret flertal i Ministerrådet på alle områder. „Undtagelsen“ er ved traktatændringer, hvor et enkelt land eller et mindretal af lande ikke kan blokere for et flertal, der måtte ønske at fortsætte unionsudviklingen (hvilket blot er en anden måde at indføre kvalificeret

flertal også på dette område)

- * Øget magt og beføjelser ved EU-lovgivningen til EU-parlamentet, der er tiltænkt rollen som det demokratiske alibi i den nye Unions-struktur. Parlamentet får flere lovgivningsbeføjelser i 1996, som tages fra de nationale parlamenter, f.eks. det danske Folketing. EU-parlamentets nye beføjelser er endnu et skridt hen imod, at landenes magt bliver helt afhængig af deres befolkningsstørrelse. (Interview med David Martin, den ene af forfatterne til Parlamentets udspil til 1996, efter vedtagelsen af samme)
- * Kommissionens initiativret bevares og dens rolle som regering styrkes
- * De nationale parlamenter får som deres eneste opgave i Unionsammenhæng – sammen med Kommissionen – at overvåge gennemførelsen af EU-politikken i det enkelte land samt holde opsyn med deres egne regeringers optræden i Unionen

Den politiske reform

For at „Unionen internationalt skal få en politisk pondus, der svarer til den økonomiske“, skal politikken styrkes på alle områder – økonomisk, socialt, arbejdsmarkedsmæssigt, politimæssigt, retligt, udenrigspolitisk og militært, ønsker EU følgende:

Økonomi: For at styrke den kommende fælles mønt uden genoptagelse af de konfliktfyldte diskussioner om konvergenskravene, agter man at lægge øget pres på de lande, der ved Regeringskonferencen endnu ikke overholder kravene, for at få dem til at stramme deres økonomiske politik.

Social- og arbejdsmarkedspolitik:

Man ønsker en „ægte europæisk“, socialpolitisk Union, hvilket også indebærer EU-politik på samtlige arbejdsmarkedsspørgsmål.

Under foregivelse af at ville løse arbejdsløsheden og de øvrige sociale problemer, forberedes en gennemgribende harmonisering (konvergens) og omstrukturering af arbejdsmarkeds- og socialpolitikken.

Konsekvenserne af den førte EU-politik er imidlertid mere arbejdsløshed og social ulighed. Overenskomstforhandlingerne skal foregå på europæisk plan gennem trepartsforhandlinger mellem fagbevægelsen og arbejdsgiverne samt Kommissionen, og hvor de derved fastlagte „overenskomster“ ophæves til lov, så de også gælder de arbejdstagere og -givere, der ikke er organiseret (erga omnes-princippet).

Dette er et klart brud med den danske tradition for den frie forhandlingsret, der netop tager udgangspunkt i de forhold, der kendetegner arbejdsmarkedet og de problemer, der evt. er der.

Det retlige og indre samarbejde (herunder politisamarbejde): Dette samarbejde vil EU have flyttet fra det mellemstatslige til det overnationale plan. I øjeblikket sker harmonisering i praksis:

- Europol-Konventionen: Er stort set ratificeret
- Schengen-samarbejdet: Den indre struktur udbygges konkret, og Danmark bliver formentlig sammen med Sverige, Finland, Norge og Island medlemmer i Schengen inden udgangen af 1995

For EU-landenes vedkommende kan begge samarbejdsområder derefter med et pennestrøg overføres til forbunds niveau.

Sikkerheds- og forsvarspolitik (herunder fælles militær): Sikkerheds- og forsvarspolitikken ønskes ligeledes samlet under fællesskabspolitikken. Det militære samarbejde i WEU bliver knyttet langt tættere til EU – enten som en fast del af EU eller gennem et politisk-militært beredskab, der råder over WEU's forskelli-

ge styrker i EUROCORPS (50.000 mand), EUROFOR (ca. 10.000 mand) og EUROMARFOR (ca. 10.000 mand), der alle står under WEU's og dermed EU's kommando til brug nær og fjern ikke primært for at udføre humanitære opgaver, men også som direkte kampstyrker i krigszoner. Hvis Danmark bliver medlem af WEU, er vi også forpligtet til ufortøvet at yde hinanden gensidig bistand i tilfælde af, at „Unionens fundamentale interesser er truet“ (Den ændrede Bruxelles-traktat, artikel V). WEU er en militær pagt med en erklæret atomvåbenstrategi.

Folkebevægelsen mener, at militariseringen af EU er en trussel mod freden i Europa. Hvis WEU fusioneres med EU, betyder det, at EU får en atomvåbenpolitik (se „Assembly of Western European Union, 40th ordinary session, doc. 1420, 19. May, 1994) og at en sådan kombineret med EU's visioner om udvidelse mod øst kan virke som en oprustning mod Rusland. Folkebevægelsen mener derfor, at Danmark bør nedlægge veto, hvis øvrige lande ønsker, at WEU skal fusioneres med EU.

UDVIDELSE MED CENTRAL- OG ØSTEUROPA

Udvidelsen med de Central- og Østeuropæiske lande bruges ikke blot som undskyldning for at ændre i EU's institutioner, men vil givet også være den danske regerings hovedargument ved den næste, danske folkeafstemning. Optagelsen af Østeuropa skulle „sikre freden i Europa“. EU's Østeuropa-politik kan imidlertid få den modsatte virkning pga EU's sikkerhedspolitiske visioner, EU's handelspolitik og diktat af de østeuropæiske landes udvikling kan føre til social uro og krigsfare. Mens EU taler bekymret om østlandenes fremtid, lukker man samtidig sit eget marked for de produkter, som østlandene er konkurrencedygtige på. Derved forhindres landene i at komme på fode igen. Yderligere dumper EU sin overproduktion af landbrugsvarer på østlandenes traditionelle markeder.

I EU-Kommissionens hvidbog om tilpasning af østlandene til EU stilles der omfattende krav til landene om at tilpasse sig EU's lovgivning og økonomiske politik. Desuden kræver Kommissionen ret til at overvåge udviklingen i landene på alle områder. Til

gængæld er hvidbogen meget sparsom med at sige noget om EU's forpligtelser over for østlandene, endsiges love økonomisk bistand. Dette er en formynderisk kolonipolitik, der viser, at såfremt landene overhovedet kommer ind i EU, bliver de anden- eller tredjerangslande (d.v.s. „koncentriske cirkler“). Tilpasningen til EU forhindrer landene i at føre en økonomisk politik, der kan dæmme op for socialt kaos og forhindre, at landene bryder helt sammen.

At sikre freden i Europa betyder først og fremmest at give de østeuropæiske lande mulighed for at skabe deres eget økonomiske fundament og selvstændige udvikling. Det kan ikke ske inden for EU. Folkebevægelsen mener derfor, at det er vigtigt, at de østeuropæiske lande kan få mulighed for at få frihandelsaftaler i stedet for EU-medlemskab. Den oplagte mulighed – at yde dem økonomisk bistand uden betingelser og uden politisk dominans – bliver end ikke nævnt. En sådan politik forhindres nemlig af EU's egne interesser og stormagtsambition.

DET INDRE MARKED ER OGSÅ AF STOR BETYDNING FOR EU'S POLITIK

Miljøet: Det er rigtigt, når tilhængerne påpeger, at et af de største skridt i EU's historie netop var det indre marked. Det er også det indre marked, der skaber de store overskrifter, når vi daglig bliver påtvunget lavere miljøstandarder, end vi selv ønsker, eller når vi erfarer, at vor mad bliver fyldt med uønskede kemikalier og vækstfremmere „fra jord til bord“.

Det skyldes det indre marked, at vore politikere står hjælpeløse og uden mulighed for at kunne lovgive imod en udvikling, hvor den agrokemiske industris lobbyister som regel har større indflydelse på vore levedsmidler end vi selv og vore folkevalgte repræsentanter.

Det er arven fra det indre marked, at varernes frie bevægelighed står over alle hensyn til vor sundhed og vort miljø. Er et produkt først godkendt til brug i et land, kan man ikke forbyde brugen i andre lande. Løftet fra 1986, om at vi i disse tilfælde ville kunne bruge miljøgarantien, har vist sig at være uden indhold. Dens anvendelse baseres alene på Kommissionens eget skøn om, hvorvidt befolk-

ningen i det land, der søger om tilladelse til at bruge miljøgarantien, vil være mere udsat end borgerne i de øvrige EU-lande samt EU-Domstolens godkendelse af denne fortolkning. Er dette ikke tilfældet – og det er det jo sjældent – afviser Kommissionen brugen af miljøgarantien. Det danske udenrigsministerium indrømmer efter alle vore folkeafstemninger og EU-Parlamentsvalg, at det afgav urigtig forklaring omkring miljøgarantien i 1986. (Dagbladet Politiken 16.6.94)

At Maastricht-traktaten skulle give os en forbedring på det miljømæssige område, må være indlysende forkert efter de mange miljøsager, der har givet overskrifter i de danske medier igennem de seneste år, hvor vore politikere har stået totalt hjælpeløse.

Ligeledes medvirker EU's planøkonomiske landbrugsordninger til, at forbrugernes pres på landbrugets og dets forædlende industrier svækkes. En grøn forbrugerbølge betyder meget lidt for producenterens indtægter, så længe EU yder støtte til overproduktion og dermed sætter udbuds- og

efterspørgselsmekanismerne ud af kraft.

Folkebevægelsen afviser derfor miljøhensyn som begrundelse for deltagelse i EU, endsige yderligere integration i Unionen, da de elementer, der hindrer bedre miljø, er indbygget i EU-systemet helt fra Rom-traktatens dage. Det indre marked er en direkte hindring for en bæredygtig udnyttelse af ressourcerne.

Udliciteringer og privatiseringer:

Fri bevægelighed og konkurrence for varer og tjenesteydelser er kernen i EU's direktiver om udliciteringer i den offentlige sektor. Disse direktiver rammer især hårdt i Danmark, der har tradition for offentlig service, der fortrinsvis betales solidarisk over skatten. EU's privatiseringsbølge har blot som konsekvens, at statslige monopoler erstattes af private monopoler, der har som formål at tjene penge på deres serviceydelser.

Arbejdstagernes frie bevægelighed og sociale harmoniseringer:

De harmoniseringer af social- og arbejdsmarkedspolitikken, vi ser allerede nu, og som vil stige med voldsom fart de kommende år, er et resultat af det indre marked. Det indre markeds regler om arbejdstagernes frie bevægelighed bruges som argument for at harmonisere (eller konvergere, som vore politikere ynder at sige) store dele af arbejdsmarkeds- og socialpolitikken. Således har vi igennem de senere år set, hvorledes områder som arbejdsløshedsdagpenge, sociale og aldersbetingede pensioner begynder at blive harmoniseret. (EU-kommissionens Grøn bog og Hvid bog om Den

Fremtidige Europæiske Socialpolitik). Dette vil blive endnu mere udtalt, når kravet om de arbejdsløses geografiske mobilitet udstrækkes til hele EU, og når den nye traktat indskrives social- og arbejdsmarkedspolitikken som et EU-anliggende i den nye traktat. Også uddannelsesydelser er nu under EU-harmonisering.

Det kan lyde meget smukt, når man taler om sociale rettigheder til alle borgere, men som vi også har set med hensyn til miljøet, bliver minimumsregler let til maksimumsregler. Virksomhederne flytter hen, hvor løn- og miljøkrav er lavest. Det betyder, at arbejdskraftens og kapitalens frie bevægelighed samt markedskræfternes indvirkning på løn- og arbejdsforhold vil medføre, at den laveste fællesnævner i Unionen sætter niveauet.

I Danmark har den store, faglige organisering været med til at modvirke markedskræfternes indflydelse på vor hverdag på det sociale område. Med den stigende, tvungne indførelse af EU-direktiver i vore overenskomster, vil den faglige organisering imid-

lertid blive truet. Konsekvenserne ses i samtlige sydeuropæiske EU-lande, hvor de faglige spørgsmål stort set altid har været vedtaget ved lov, og organisationsgraden er for disse lande visse steder nede på 10%. Det betyder, at markedskræfterne har frit spil i forbindelse med de sociale og faglige rettigheder, og at danske og nordiske rettigheder bliver erstattet af EU-normer.

Mere EU-socialpolitik vil forøge de sociale problemer. Derfor er EU's sociale dimension egentlig asocial. Unionens overbygning ligger i direkte forlængelse af det indre marked. Det er derfor nødvendigt at frigøre Danmark fra hele EU, hvis vi ønsker en selvstændig arbejdsmarkeds- og socialpolitik. Det er således urealistisk blot at fjerne dele af Unionen.

Erhvervsudvikling: EU's erhvervsudviklingsprogrammer får en stadig vigtigere betydning for den erhvervs-

mæssige udvikling i EU's medlemslande. Måden, disse programmer påvirker erhvervsudviklingen i EU-området, er med til at styrke de store europæiske konsortier, da det er dem, der først og fremmest får del i den viden og de midler, der ligger i programmerne. Det hænger på den ene side sammen med, at det i starten af 80'erne var Kommissionen og repræsentanter for Europas største virksomheder (Round Table), der fik ideen til at starte disse programmer op. På den anden side er det også sådan, at selve processen med ansøgninger om at komme ind under disse programmer er alt for kompliceret og dyr for mindre firmaer.

Da bl.a. Danmark er kendetegnet ved mange små og mellemstore virksomheder og meget få store virksomheder, er det klart, at det er en udvikling, der vil kunne skade Danmarks erhvervsmæssige konkurrenceevne – og i sidste ende velstand.

HVAD INDEBÆRER EN DANSK FRIGØRELSE FRA EU?

En frigørelse fra EU vil bl.a. betyde:

- * Ingen over og ingen ved siden af det danske folketing, som det for øvrigt fremgår af Grundloven. Dette medfører, at al lovgivning skal tilbage til Folketinget.
- * Overenskomsterne skal tilbage til arbejdsmarkedets parter i Danmark. Dette indebærer, at EU-direktiver, der nu er indarbejdet i danske overenskomster, skal gøres opsigelige samt kunne genforhandles på almindelige overenskomstvilkår.
- * Vi kan genvinde vor nationale suverænitet, hvilket er af afgørende betydning for at kunne føre selvstændig økonomisk politik og erhvervs politik.
- * Danmark vil stå frit til at samarbejde med alle andre lande, regionalt, europæisk og internationalt. Folkebevægelsen støtter internationalt samarbejde, men beslutningen herom skal træffes i Folketinget.
- * Ser vi på Norge og Schweiz, der begge ved folkeafstemninger har afvist at deltage i Unionen, er der intet, der taler for, at lande med fornuftig økonomi- og handelspolitik bliver udenrigspolitisk isolerede. Ved en dansk udtræden må Danmark lave en frihandelsaftale med EU. Danmark kan fortsat have en stor handel og kommunikation med EU, ligesom vi kan deltage i studenterudveksling og lignende tiltag for at forbedre de personlige relationer på tværs af grænserne i Europa og verden.
- * Vi kan genvinde retten til nationale regler om køb af jord, fast ejendom og etablering af erhvervsvirksomheder samt råderetten over egne naturressourcer.
- * Danmark vil på linje med andre suveræne stater kunne bestemme over de kapitalbevægelser, der vedrører os gennem valuta- og anden økonomisk spekulation. Det står os også frit at bestemme, om vi sammen med andre lande internationalt, evt. gennem FN, vil træffe beslutning om internationale restriktioner eller afgifter på de demokratisk iødelæggende valutaspekulationer, der hindrer ethvert forsøg på poli-

tisk at løse nutidens største udfordringer, herunder arbejdsløshed og social udstødning.

* Danmark kan arbejde for mere indflydelse til FN, OSCE, Europarådet, Nordisk Råd o.s.v. og på den måde søge at mindske en fremtidig blokpolitik mellem nye og gamle stormagter.

* Danmark får atter sin egen stemme i FN og andre internationale organisationer. Vi skal ikke mere tale med Unionens stemme, men kan igen udtrykke vor egen holdning til sikkerheds- og bistandspolitik, og dermed sammen med andre lande forsøge at vende de udviklinger inden for FN, som vi finder uhensigtsmæssige.

Vi vil ligeledes kunne være med blandt fortalere for global og europæisk nedrustning i stedet for den nuværende, halsløse militære blokpolitik.

* Den danske borgers kryds ved folketingsvalgene vil igen få den oprindeligt tiltænkte dimension, når folketingets sammensætning atter bliver udslagsgivende for de love, der bliver vedtaget i Danmark. Vi vil genvinde vor frihed til at have forskellige meninger samt retten til at forme vort eget samfund.

Som det er i øjeblikket, har det danske folketing kun tre stemmer ud af 87 i Ministerrådet (og situationen bliver værre efter Regeringskonferencen), og vi vil i stadigt stigende omgang kunne stemmes ned gennem kvalificeret flertal.

At hælde til en løsning om at give EU-parlamentet mere indflydelse vil ikke rette op på denne demokratiske skævvridning. Danmark har i øjeblikket 16 medlemmer ud af 626, men disse parlamentarikere vil i stigende omfang være bundet af de politiske partier på Europæisk plan, som de er medlemmer af.

FOLKEBEVÆGELSENS KRAV TIL DEN DANSKE REGERING I FORBINDELSE MED REGERINGSKONFERENCEN

- * Der skal under alle omstændigheder afholdes en bindende folkeafstemning om Regeringskonferencens traktatforslag. Da grænserne for anvendelse af Grundlovens paragraf 20 allerede er strakt til det absurde, skal et uvildigt udvalg af statsretssagkyndige – før yderligere skridt – vurdere, om forslaget vedtagelse i realiteten forudsætter en ændring af Grundloven.
- * Folkeafstemningens tema skal være et JA eller et NEJ til den nye Unionstraktat. Edinburgh-afgørelsen skal hverken helt eller delvist sættes til folkeafstemning. Alternativet til EU er frigørelse fra EU og ikke et ja eller et nej til nogle fiktive undtagelser.
- * Såfremt den nye Unions-traktat vil få indflydelse på de anliggender, der er fælles i Rigsfællesskabet med Færøerne og Grønland (f.eks. retspolitik, valutapolitik, udenrigs- og sikkerhedspolitik samt dansk indfødsret og grundlov) kræver Folkebevægelsen, at folkeafstemningen skal finde sted i hele riget.
- * Der skal under alle omstændigheder være en omfattende, folkelig debat i Danmark efter Regeringskonferencen om resultatet af denne, og ikke – som foreslået af Kommissionen – udelukkende en debat forud for Regeringskonferencen.
- * Der skal stilles midler til rådighed for en oplysningskampagne i lighed med forholdene forud for folkeafstemningerne 1992 og 1993 samt parlamentsvalget i 1994. Der skal sikres lige ret for såvel ja- som nejsiden med hensyn til oplysningsmidler.
- * Den nye traktat skal optrykkes i sin fulde ordlyd og være gratis tilgængelig for alle.
- * Der skal gennemføres et totalstop for EU-harmoniseringer af den danske lovgivning på samtlige områder.
- * Der skal foretages en neutral undersøgelse af gennemførte og kommende direktiver og forordninger med henblik på at klarlægge deres virkninger for dansk lovgivning.

Herunder bl.a. med hensyn til til-sætnings- og farvestoffer i maden, gift i vandet, mærkning, arbejds-marked, folkepension, socialpolitik etc.

- * I samarbejde med de andre nordiske lande tages initiativ til en konference i Europarådets regi, hvortil alle de europæiske lande inviteres. Her skal man fordomsfrit diskutere Europas fremtid og alle muligheder for et frit og åbent samarbejde på europæisk og internationalt plan.
- * Det nordiske samarbejde skal styrkes, og der skal tages kontakt til de andre nordiske lande for at opstille et fælles, nordisk grundlag for folkeafstemningerne landene om et JA

eller NEJ til den nye Unionstraktat.

- * Efter et dansk nej til den nye Unionstraktat ønsker Folkebevægelsen efter en et-årig debat en folkeafstemning om Danmarks medlemskab af EU.
- * Den danske regering skal på Rege-ringskonferencen klart og utvetydigt præcisere, at det danske folk og folketinget er øverste myndighed i Danmark i henhold til vor Grundlov.

Vedtaget af Folkebevægelsen mod EF-Unionens landsmøde 28. oktober 1995

***Unions-
stat?
Ellers tak!***

FOLKEBEVÆGELSEN MOD EF-UNIONEN

Sigurdsgade 39 A . 2200 København N
Tlf. 35 82 18 00 . Fax 35 82 18 06 . Giro 2 33 77 11

Tryk: Kruses Offset a/s

For oplysninger om ophavsret og brugerrettigheder, se venligst www.kb.dk

For information on copyright and user rights, please consult www.kb.dk